

УДК 002:930.25 (043.2)

Павловська Т.І.

Національний авіаційний університет, Київ

ОСОБЛИВОСТІ ВЕДЕННЯ ДІЛОВОДСТВА КАНЦЕЛЯРІЇ МАЛОРОСІЙСЬКОГО ГЕНЕРАЛ-ГУБЕРНАТОРСТВА

Канцелярія Малоросійського генерал-губернаторства впродовж століття керувала функціями надгубернського рівня у великому регіоні України. У її відділеннях документували генерал-губернаторську діяльність та зосереджували справочинство для передачі в архів.

Канцелярія Малоросійського генерал-губернатора організовувалася згідно з російськими традиціями, законодавчими актами і розпорядженнями, що приводили в норму діяльність такої категорії державних інституцій. Як вища установа Російської держави в Малоросії, вона відзначалась єдиноначальним урядуванням.

У Канцелярії укладалися документи відповідно до російського тогочасного справочинства. Зосередження на особі генерал-губернатора вирішення багатьох питань (соціально-політичної і військової спрямованості) зумовило наявність різноманітного та об'ємного документообігу. Документи надходили з різного роду установ, згідно з якими готувалася необхідна інформація про стан Малоросійського генерал-губернаторства. Через втрату архіву Канцелярії малоросійські генерал-губернатори змушені були активно використовувати з науковою метою алфавіти справ і справочинні описи, відносячи їх до джерел вторинного рівня. Високий рівень збереженості та інформативної насиченості дозволяють рекомендувати науковцям користуватися ними на правах інформації повноцінних архівних справ.

Архів Канцелярії Чернігівського, Полтавського і Харківського генерал-губернаторства за період з 1835 по 1856 рр., як встановлено за справою фонду, перебував у філії ЦДІА Української РСР у Харкові і 1963 р. 272 справи цього фонду було передано до центрального архівосховища в Києві, де вони утворили фонд 969 під назвою Канцелярія Чернігівського, Полтавського і Харківського генерал-губернаторства.

Полтавські архівісти, впорядковували фонд у 1930-х роках, використовуючи діловодні описи, укладені архіваріусами Канцелярії малоросійського генерал-губернатора. Замість неописаних або втрачених справ архівісти підготували нові інвентарні описи, які існували впродовж існуючої структури установи.

Науково доцільним було також вивчення складу чиновників, які у своїй службовій діяльності реалізовували політику держави та здійснювали документаційне забезпечення вищих ешелонів влади інформацією про становище в Україні.

Отже, історія державних установ у конкретно-історичному руслі звернена до практичної діяльності архівістів і існує для забезпечування їх основними відомостями про особливості документування та стан справочинства й архіву досліджуваних установ.

Науковий керівник: Захарчук О.М., канд. істор. наук, доцент